

Arrest

nr. 45 041 van 17 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. YARAMIS, loco advocaat M. WARLOP, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. 1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 oktober 2009 en heeft zich op 19 oktober 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 februari 2010.

1.3. Op 10 maart 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een katholiek christen te zijn, de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 juli 1988 in de provincie Tartous, Beït dorp. U stelt dat uw vader in 1992 samen met anderen gearresteerd werd, zoals priester Ibrahim Salloum, die een broer van uw moeder is. Ze werden ervan beschuldigd te spioneren voor Israël. In 1996 werd uw vader vrijgelaten omdat hij problemen had met zijn ogen. Hij werd niet veroordeeld. Tot op vandaag is er geen nieuws meer van de priester noch van zijn broer Jozef die ook opgepakt werd. Na zijn vrijlating werd uw vader definitief uit zijn functie bij de staat ontheven en ook zijn burgerrechten werden hem afgenomen. De moekhabarat (= veiligheidsdiensten) bleef uw vader convoceren en ze vervolgden ook zijn broers. Uw ooms Majed en Maher dienden daarom het land te ontvluchten. Ook uw neef Ammar ontvluchtte het land omwille van deze problemen. Zelf kreeg u problemen op de middelbare school waar u uitgemaakt werd voor zoon van een spion en verrader en na drie jaar mocht u uw studies niet meer verder zetten. Op 1 november 2007 vat u uw legerdienst aan. Na zes maanden opleiding bij de 'chemische strijdkrachten', werd u ondergebracht bij het 'chemische bataljon nummer 28' in Damascus. Van bij het begin werd u slecht behandeld en diende u vuile klusjes op te knappen. Toen u in bataljon 28 kwam, werd u na 20 dagen daar een eerste keer geconvoceerd door de moekhabarat en meegenomen naar hun sectie om u te ondervragen over uw oom en uw vader. Soms werd u er een aantal dagen vastgehouden, u werd er ook geslagen. Toen u een keer terugkwam na te zijn mishandeld, ontfermden er zich mensen over u die nadien door de moekhabarat, wanneer zij daarachter waren gekomen, op hun beurt meegenomen werden en geslagen. Op 9 september 2008 komt uw neef André Salloum, de zoon van de priester, om in een verkeersongeluk. De familie vermoedt dat hij door de moekhabarat omgebracht werd. Zijn Libanese moeder kreeg verbod om naar Syrië te komen voor zijn begrafenis en zelf kreeg u ook geen toestemming die begrafenis bij te wonen. U kreeg overigens sowieso nooit verlof tijdens heel uw militaire dienst, u mocht ook niet telefoneren of met vrienden spreken. U zwaait desalniettemin af op 1 augustus 2009 en keert huiswaarts. Nog voor u jullie huis kan bereiken, hoort u in het dorp dat jullie huis omsingeld is door de moekhabarat op zoek naar u. Ze vonden u niet en namen daarom uw zus mee. Daarop nam u meteen de vlucht. Op 5 augustus 2009 bereikte u Aleppo. U dook onder in een fabriekspand tot aan uw vertrek op 8 september 2009. U reed mee met een vrachtwagen die vier dagen lang onderweg was. U stapte over in een andere vrachtwagen die ook vier dagen lang reed. Op 19 oktober 2009 verklaart u zich vluchteling in België. Na uw vertrek laat uw vader u documenten bezorgen in een envelop die hij meegeeft met iemand uit Syrië die Zaffer Zaghbou in België komt opzoeken, ook iemand die uit uw dorp afkomstig is.

B. Motivering

Na uw gehoor op 17 februari 2010 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen omtrent uw identiteit of nationaliteit. U legt overigens tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw paspoort: bij uw inschrijving op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft u verklaard dat u uw **paspoort thuis in Syrië** achtergelaten heeft, daar waar u voor het Commissariaat-generaal stelde **geen paspoort gehad** te hebben. U stelde overigens wel over een identiteitskaart te beschikken maar deze bevindt zich bij uw vader thuis in Syrië net zoals uw militaire boekje. Op de vraag wat u ondertussen ondernomen heeft om uw identiteitskaart over te brengen, zegt u niets ondernomen te hebben. Op de vraag of u zich ervan bewust bent dat het uw taak als asielzoeker is om uw identiteit te bevestigen, bevestigt u en stelt u dat het moeilijk is om persoonlijke identiteitsdocumenten mee te nemen. Wanneer u gevraagd wordt waarom uw vader een envelop met documenten voor u meegaf met een dorpeling die naar België kwam maar geen identiteitsdocument van u, stelt u dat uw identiteitskaart misschien een signaal zou geven en dat die documenten die meegegeven werden geen signaal geven. Wanneer u gevraagd wordt te verduidelijken welk signaal identiteitskaarten zouden geven en wat u daarmee bedoelt, stelt u dat men in de luchthaven gefouilleerd wordt en dat die papieren in een envelop zaten zoals mensen een brief versturen. U erop gewezen dat documenten bij het fouilleren ook gevonden kunnen worden, stelt u dat men een geplastificeerde identiteitskaart, die dikker is, 'op het apparaat gaat zien'. Deze uitleg kan in het geheel niet overtuigen, er kan enkel geconstateerd worden dat u geen enkele moeite heeft gedaan om een identiteitsdocument voor te leggen aan de Belgische autoriteiten (Gehoorverslag CGVS, 17 februari 2010, pp. 10-11). Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en de kandidaat-vluchteling moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

Verder kunnen de door u voorgehouden reisroute en reisduur niet overtuigen. U stelt de grens met Turkije overgestoken te hebben in de vrachtwagen maar weet niet langs welk grensdorp. Sterker nog, u weet ook in het geheel niet langs welke plaatsen u gepasseerd bent (Gehoorverslag CGVS, 17

februari 2010, p. 14). U toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u uw land verlaten te hebben op 8 oktober 2009 en in België toegekomen te zijn op 16 oktober 2009 (Verklaring DVZ, 16 december 2009, punt 34). Voor het Commissariaat-generaal stelt u een maand eerder vertrokken te zijn: met name op 8 september 2009 en stelt u in België te zijn sinds 16 september 2009 (Gehoorverslag CGVS, 17 februari 2010, pp. 13-14). U maakt op die manier op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk.

Het volstaat ook niet een vrees in te roepen, u dient deze ook aannemelijk te maken. Met betrekking tot uw legerdienst, is het opmerkelijk te moeten vaststellen dat u niet eens weet waar exact u gestationeerd was, u weet evenmin in welke eenheid u exact zat en u bent uw nummer als soldaat vergeten. Bij de vraag of u in de luchtmacht dan wel landmacht zat, stelt u dat u niet kan zeggen dat u in een speciale eenheid zat en tracht u uw gebrek aan kennis te vergoelijken door te stellen dat u altijd geïsoleerd was. Vervolgens brengt u aan dat u eerst bij de 'chemische strijdkrachten' ondergebracht zat en nadien bij het 'chemische bataljon'. U geeft een ontwijkend antwoord op de vraag naar de indeling van uw bataljon en stelt slechts 'daar waar ik me bevond was een grote plaats en daarboven was geschreven bataljon 28'. Dit is, zoals reeds aangestipt, geen antwoord op de aan u gestelde vraag. U tracht de vraag naar wie uw overste was eerst te ontwijken door te stellen dat u niet één speciale overste had, dat er verschillende waren en vervolgens herhaalt u geen directe verantwoordelijke gehad te hebben en stelt, alsof u zich dan pas het antwoord herinnerde op de vraag naar de indeling van uw bataljon, dat jullie niet talrijk waren in jullie bataljon en met ongeveer 50 personen waren (Gehoorverslag CGVS, 17 februari 2010, p. 8). De vaagheid in uw verklaringen omtrent uw legerdienst doet bevreemdend aan en zijn samen met het feit dat u niet eens uw legerboekje voorlegt, niet overtuigend genoeg om voetstoots aan te nemen dat u uw legerdienst überhaupt verricht heeft.

U poneert dat de behandeling die u er te beurt viel, mee te wijten was aan de vervolgingen die uw vader en familieleden ondergaan hebben jaren geleden, waardoor familieleden op de vlucht geslagen zijn. Enkele van uw ooms, broers van uw vader, hebben in België asiel aangevraagd: Maher ZAGHBOUR (O.V. 5.093.851) werd in 2003 geweigerd door het Commissariaat-generaal en Majed ZAGHBOUR (O.V. 5.871.175) werd in 2006 eveneens door het Commissariaat-generaal geweigerd. Verder werd uw neef Ammar ZAGHBOUR (O.V. 5.089.113) ook geweigerd door het Commissariaat-generaal in 2003. U slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat u door het regime vervolgd zou worden omwille van de aangehaalde spionagezaak die uw vader zou getroffen hebben. Het is niet aannemelijk dat de moekhabarat zou wachten met u te ondervragen tot u in het leger zit. Op de vraag waarom zij daarmee pas beginnen op het moment dat u in het leger zit, geeft u als uitleg dat u te klein was en dat men u vergeten was. Uw uitleg kan niet overtuigen daar het algemeen geweten is dat de Syrische veiligheidsdiensten uitermate efficiënt tewerk gaan en beschikken over een uitgebreid informatienetwerk.

Op de vraag wat u overigens aan interessants zou bij te brengen hebben in verband met die hele historie waarbij uw vader betrokken zou geweest zijn aangezien u toen vier jaar was, geeft u toe en stelt u dat u hen dat ook zei maar dat ze dan verder visten naar informatie en of u geen wraak voelde tegenover de staat. Zoals reeds aangestipt kan het niet overtuigen dat de moekhabarat, zo ze al dachten dat u een 'eventueel gevaar' zou kunnen vormen voor Syrië, dusdanig lang zouden wachten alvorens u hieromtrent te ondervragen. Wanneer u dan vervolgens gevraagd wordt over welke moekhabarat u het precies heeft, poneert u dat alle moekhabarat moekhabarat zijn en dat de moekhabarat waar u mee te maken had van sectie 48 was. Wanneer u erop gewezen wordt dat moekhabarat slechts een algemene term is en er de staatsveiligheid is, de politieke veiligheidsdienst, de militaire veiligheidsdienst, kijkt u in uw papieren en komt u niet verder dan 'sectie 48 onderzoek'. Bij herhaling van de vraag welke dienst het betrof, herhaalt u wederom dat het moekhabarat is en dat heel de staat moekhabarat is. Wanneer u erop gewezen wordt dat u, als iemand die geboren en getogen is in Syrië, toch dient te weten dat er verschillende veiligheidsdiensten zijn in Syrië die elk op hun terrein actief zijn en erop gewezen wordt dat het niet evident is dat het leger zomaar accepteert dat een of andere dienst zich komt mengen met zijn recruten, beweert u dat het Commissariaat-generaal zich vergist en dat "de moekhabarat" zijn eigen spionnen heeft die de recruten bespioneren hetgeen de vraag naar de specifieke dienst dus onbeantwoord laat (Gehoorverslag CGVS, 17 februari 2010, pp. 16-17). In het licht van de verschillende veiligheidsdiensten die in Syrië operatief zijn en die allen personen die verdacht worden van oppositionele activiteiten kunnen oppakken, kan het u als Syriër nooit ontgaan zijn dat uw land er verschillende veiligheidsdiensten op na houdt en is uw vage beschrijving van uw actor van vervolging, wat in uw geval zich beperkt tot het algemene "moekhabarat", niet overtuigend te noemen.

De door u neergelegde documenten, met name de kopies in verband met de vervolging van uw vader en de oproepingen van de inlichtingendienst, zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie

in positieve zin om te buigen. Bij gebrek aan enig identiteitsbewijs toont u vooreerst niet aan dat de documenten die u voorlegt op u van toepassing zijn. Aan documenten kan overigens slechts bewijswaarde verleend worden indien ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

Gelet op het gebrek aan bewijsstukken aangaande uw identiteit, nationaliteit en reisroute en gelet op de niet plausibele verklaringen aangaande uw vervolging, dient er geconcludeerd te worden dat u er dan ook niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals opgelegd aan de Commissaris-generaal door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan “dat de argumenten van de betwiste handeling (...) niet voldoende (zijn) om te besluiten dat er, in het hoofd van Verzoeker, geen huidige en gegronde vrees in de zin van het Verdrag van Genève en, minstens bestaat, dat Verzoeker voor het statuut van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 over de toegang tot het gebied, het verblijf, de instelling en de verwijdering van de buitenlanders in overweging genomen wordt”. Verzoeker betoogt dat de “Mukkabarat” altijd op zoek is naar hem, zijn hele familie van zijn vader vervolgd werd, sommige familieleden naar Libanon en België vluchtten, hij tegengehouden werd als een spion en mishandeld werd door de veiligheidsdiensten van Syrië, hij gedurende zijn legerdienst slecht behandeld werd en vuile klusjes diende op te knappen, hij ondervraagd werd over zijn oom en zijn vader, soms een aantal dagen vastgehouden werd, in ieder geval nooit verlof kreeg tijdens zijn militaire dienst en ook niet mocht telefoneren of met vrienden spreken en deze feiten een vervolging vormen in de zin van het Verdrag van Genève. Hij wijst er ook op dat hij geen bescherming kan krijgen van de Syrische autoriteiten en stelt dat de Staat die er niet in slaagt om verzoeker te beschermen door dit feit zelf vervolgingsagent wordt.

2.2. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging. De bewering tot een bepaalde sociale groep te behoren, wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn/haar leven in het land van herkomst verder te zetten. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de*

réfugié, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en *The law of refugee status*, J. Hathaway, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72).

2.3. Verzoekers asielaanvraag wordt verworpen omdat gelet op het gebrek aan bewijsstukken aangaande zijn identiteit, nationaliteit en reisroute en gelet op de niet plausible verklaringen aangaande zijn vervolging, geconcludeerd dient te worden dat hij er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, zoals omstandig wordt toegelicht.

2.4. Bij het verzoekschrift wordt een kopie van de identiteitskaart gevoegd zonder vertaling. Dit document kan hoe dan ook slechts een aanwijzing zijn voor verzoekers identiteit en zijn nationaliteit maar daarmee wordt zijn tegenstrijdige verklaring met betrekking tot het al dan niet in het bezit zijn van een Syrisch paspoort, tegenstrijdigheid die zijn grondslag vindt in het administratief dossier, verklaard noch ontkracht en toont hij evenmin de voorgehouden vervolgingsfeiten aan.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen toelichting kan verschaffen over zijn reisweg vermits hij zich, volgens zijn verklaring, in een waterreservoir bevond, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers verschoning, namelijk dat er een eenvoudige verwarring geweest is tussen de 9de en de 10de maand en hij wel degelijk in oktober 2009 Syrië heeft verlaten, een blote bewering is vermits er geen enkele objectieve indicatie is van het feit wanneer verzoeker zijn land van herkomst verliet en wanneer hij in België is aangekomen.

2.5. Voor zover enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas dat zijn vader in 1992 gearresteerd werd op verdenking van spionage voor Israël, in 1996 werd vrijgelaten zonder te zijn veroordeeld, maar hij wel uit zijn functie bij de overheid werd ontheven en ook zijn burgerrechten werd afgenomen, maakt hij niet aannemelijk dat hij persoonlijk door de Mukhabarat werd geïnterviewd omwille van spionage, zoveel jaren later en dit terwijl zijn vader zelf nog altijd in Syrië verblijft. Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn relaas en de Raad wijst erop dat het wel aan hem is om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, hetgeen niet het geval is. Immers, verzoeker legt geen enkel begin van bewijs neer dat hij ooit om welke reden dan ook geïnterviewd werd door de Mukhabarat. Meer nog, waar verzoeker ook voorhoudt tijdens zijn legerdienst slecht behandeld te zijn geweest toont hij niet eens aan ooit legerdienst te hebben vervuld, zoals reeds werd vastgesteld door de Commissaris-generaal. Zijn verwijzing naar familieleden die zouden gevlucht zijn omwille van problemen met de veiligheidsdiensten kunnen evenmin getuigen van verzoekers vrees voor vervolging omwille van spionage omdat geen de familieleden in België door de Commissaris-generaal werd erkend als vluchteling.

2.6. Waar verzoeker voorhoudt dat hem terugsturen een schending uitmaakt van de artikelen 6, 7, 9, 18, 19, 21 en 22 van het internationaal Pact betreffende de burgerrechten en beleidsmaatregelen van 19 december 1966, evenals de artikel 2, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van de overeenkomst ter vrijwaring van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden wijst de Raad erop dat het niet volstaat om als middel de schending van een verdrag, wet of reglement in te roepen. Verzoeker moet ook verduidelijken hoe de bestreden beslissing de erin vervatte rechtsregel(s) heeft miskend. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van het feitenrelaas zodat verzoeker zich niet kan baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.9. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, heeft de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op

algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De stelling dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.10. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De Commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS